

MATERIÁL K ATESTACI Z PSYCHOTERAPIE V DOKTORSKÉM STUDIU

PhDr. Daniel Tůma

Kazuistika č. 2

Pozn.:

Na základě požadavků určených zkoušejícím respektuje forma kazuistiky demonstraci a reflexi užitých vybraných psychoterapeutických postupů z vlastní terapeutické, resp. sociálně rehabilitační činnosti plynoucí z podstaty objednávky a poradenského kontraktu s klienty psychoterapeutického centra. První část kazuistiky (Anamnestické údaje, popis problémové situace, pozorování a úvodní rozhovor, Objednávka na poradenský proces / terapeutická HP) je pojata jako popis setkání a reakcí klientů, terapeuta a koterapeutky, druhá část (2. a 3. Konzultace) je již pojata v ich-formě, tedy tak jak ji terapeut vnímal a jak terapeuticky postupoval. Přepisované přímé řeči jsou obsahově místy kráceny, podstatné informace a reakce byly zachovány v co nejvěrnější podobě, dle terapeutových zápisů z konzultací.

Klienti:

D. – manželka pana J., britská občanka, rok žijící v ČR

J. – manžel paní D., český občan

Anamnestické údaje, popis problémové situace, pozorování a úvodní rozhovor:

Manželé sezdáni rok a čtvrt, manželství do minulého měsíce poklidné, mají půlroční dcerku (narozena v ČR). Manželka pečuje o dcerku, vzděláním je bytovou designerkou, své odborné zájmy a volnočasové aktivity rozděluje mezi design, architekturu, kresbu a cestování. Manžel je managerem s častou možností a povinností pracovních cest do zahraničí, oba verbalizují společný zájem o poznávání nových míst a krajin. V budoucnu by rádi přesídlili natrvalo mimo území ČR, v současnosti bydlí v domě mimo Prahu, který manželé nabídl k bydlení jeho blízký příbuzný, manžel je částečným vlastníkem.

Dcerka zdravá, manželka popisuje problém v dorozumění se v odlišném jazyce, cítí se prý vykořeněna z vlastní kultury, postrádá svou primární rodinu a celkové zázemí a blízkost svých příbuzných. U manžela prý cítí poslední dobou nedostatečnou podporu v rámci formování jasnější představy o jejich rodinné budoucnosti, trvalém a vlastním bydlení a hovoří o vyhrocené situaci, kterou popisuje jako „nemožnost přijít ke společnému řešení a dohodě“. Manžel současné neporozumění potvrzuje, hovoří o manželčině „hippies“ povaze, deklaruje, že je ochoten řešit trvalé bydlení v cizině až v situaci, kdy bude přesvědčen, že manželka je pevně rozhodnuta. Oba dále popisují situaci posledních týdnů, kdy manžel odešel z jejich dcerou ke známým a nedal manželce vědět, neodpovídal na telefonáty a manželka kontaktovala policii. Z této situace vyvstala žádost o rozvod, soud se má prý konat za tři dny a oba manželé potvrzují, že by rádi od poradců věděli, zdali se nedá jejich rodinná situace „nějak řešit“.

Manželé vnímají svůj současný problém jako „problém v komunikaci“, manželka ještě připojuje obavu, aby se situace s dcerou neopakovala a hovoří o „ztrátě důvěry“, kterou by ráda znovu s manželem vybuodovala, jen prý neví jakým způsobem a zdali je obnovení důvěry vůbec možné. Oba se shodují na tom, že se od kritického dne, kdy manžel odjel s dcerou nemohou na ničem domluvit, přestali prý respektovat odlišnost názorů druhého a svou současnou situaci označují jako patovou. Spokojenou minulost

označují za dobu, ve které cítili odezvu na své vzájemné partnerské potřeby, a která je pro ně tématem, o němž za současné situace přemýšlí jako o „neuvěřitelné době klidu a míru”.

Oba v úvodním sezení popisují své postoje s poklidem, snaží se uvažovat konstruktivně, sedí vedle sebe na sedačce, odklon je zřejmý, ale při promluvách se nevyhýbají očnímu kontaktu, haptické projevy jsou časté, zejména ze strany manželky, kdy se snaží zastavit tok manželových popisů.

Objednávka na poradenský proces / terapeutická HP.:

Poradenského procesu se účastní vedle terapeuta i koterapeutka, partnerské poradenství je v psychoterapeutickém centru obvykle nabízeno ve formě koterapie, tedy v přítomnosti dvou poradců – muže a ženy.

V úvodním setkání si oba poradci snaží ujasnit cíl poradenského procesu, užitečnost a smysl, který klienti shledávají jako vzájemně důležitý a významný. Z hlediska metodologie systemické teorie postupují oba poradci od začátku směrem k potřebám klientů, respektují jejich očekávání a zplnomocňují je k definici významu, který má poradenský proces naplnit. Tím sledují cíl vyjasnění si způsobu spolupráce, stejně jako aplikaci daného profesionálního způsobu práce, který systemická teorie dělí na oblasti provázení, vzdělávání, poradenství a terapie. Dále oba terapeuti informují klienty o praktických otázkách spojených s poradenským procesem, rámcují pravidla spolupráce, a deklarovanou možností klást dotazy na terapeuty tak dávají klientům prostor pro vybudování vzájemného bezpečí, zastřešeného etickou formou spolupráce.

Při bližší specifikaci potřeb klientů (v návaznosti na „klinický model” Kurta Ludewiga) zjišťují poradci odlišné postoje a zejména odlišnost v pojmenovávání problému. Manžel nazývá současnou situaci a problém, který má být řešen jako „komunikační bariéru”, manželka hovoří o ztrátě jistoty z budoucnosti. Manžel její postoj komentuje s tím, že nedokáže poslední dobou dojít k jakémukoliv společnému závěru, rozhodnutí, či pochopení. Hovoří o tom, že má pocit, že si již nedokáže dávat dostatečný prostor pro vyjádření a „slyšení” odlišného názoru. Manželka dále hovoří o tom, že současné bydlení jejich manželský problém zhoršuje, necítí se v naší zemi dobře, chce se

odstěhovat, nejlépe ke svým rodičům do Londýna. Manžel prý ji i dcerku může kdykoliv navštěvovat. Její postoj je velmi ostentativní, jiné možnosti zatím neguje. Manžel na tento postoj odpovídá tím, že se prý i o této variantě bavili, on chce manželce poskytnout možnost, aby byla u své rodiny, ale dlouhodobě s tímto řešením nesouhlasí a přeje si, aby šlo jen o jakési překlenovací období, během kterého by zabezpečil nové vlastní bydlení jinde. Manželka hovoří o tom, že takováto situace je možná jen ve chvíli, kdy jim to dovolí finanční situace. Manželovi prý půjčila dva miliony korun ze svého věna, které společně investovali do práce, nyní požaduje peníze zpět, aby mohla platit výdaje spojené s životem ve Velké Británii. Manžel navrhuje, že peníze, které se prý v blízké době vrátí z jeho obchodní činnosti by měli spíše investovat právě do společného bydlení. Manželka tuto variantu vylučuje, neguje jakékoliv další plánování budoucnosti, nyní chce prý hlavně odjet ke své rodině. Na otázku poradců co se skutečností, že je čeká za tři dny první rozvodové stání reagují oba klienti, že i kvůli tomu přišli, že nevědí, zdali je rozvod řešením. V návaznosti na konstruktivistické teorie o jazykové realitě a na základě komunikačních teorií přistupují oba poradci k dalšímu vyjasňování cílů spolupráce, pokoušejí se nalézt téma, na kterém by s klienty mohli začít pracovat, resp. hledají objednávku, čímž de facto startují samotný terapeutický proces.

Oba poradci ve shodě verbalizují pocit, že slyší, že manželé hovoří o důvěře. Oba poradci rekapitulují co v jejich popisech slyšeli a shodují se na tom, že vnímají jako společný lajt-motiv důvěru, dále hledání nových cest a způsobů ke společnému životu a výchově dcery, seznamují klienty s jejich předpokladem, že cítí jako důležité vyjasnit si, zdali jde o nalezení důvěry v konstruování „jisté budoucnosti“, či ve znovunabytí schopnosti naslouchat jeden druhému, či v možnosti otevřeně verbalizovat, společně s poradci, své potřeby a očekávání, či zda je cestou k důvěře navázání na partnerskou komunikaci a sdílení v době před vznikem krize.

Reakcí klientů na takto nastolené otázky dochází v úvodním setkání mezi manželi ke shodě, že témata jako jsou respekt, ocenění a naděje jsou tématy klíčovými a klienti by na nich rádi pracovali. Na otázku klientů, co si poradci o jejich situaci myslí, reaguje terapeut D. Tůma systemickou otázkou, jakým způsobem jim bude jeho odpověď užitečná. Manželé odpovídají, že jim dodá víry ve zdárný konec terapie. Terapeut odpovídá, že v jejich snaze a odvaze přijít svou situaci řešit spatřuje důkaz jejich víry v

to, že situace může být vyřešena ke spokojenosti obou manželů a dále verbalizuje svůj předpoklad, že pokud již jednou své manželství spokojené měli a dařilo se jim ho budovat, mohou na tuto cestu znovu navázat a nalézt vše co se vytratilo a co ke spokojenosti a funkčnosti vztahu pomáhalo. Seznamuje klienty s tím, že je jeho terapeutickou vírou, že spoluprací na těchto tématech může dojít k jejich plnému uchopení a vyřešení. U manželky je patrné, že ji slova podpory dojala, dlouze mlčí, dívá se před sebe a utírá si slzy.

Po chvíli mlčení oba manželé vstanou a jednájí o datu příštího setkání. To je s terapeuty domluveno na příští týden. Manželé se při odchodu společně domlouvají, že oba cítí jako důležité soud odsunout a nejprve se pokusit jejich situaci vyřešit za pomoci odborníků.

2. konzultace

D – klientka

J- klient

T-terapeut

KO - koterapeutka

Manželé přicházejí na setkání včas, ve velmi dobré náladě, sedí blízko u sebe a usmívají se. Ptám se obvyklou otázkou jak se mají a co se od minule změnilo, zdali je něco jinak nebo, zdali můžeme pracovat na tématech, kterými jsme minulé sezení ukončili. Také se ptám vyvstanula-li témata nová, která od minule vykrytalizovala a zdají se být manželům důležitější a užitečnější pro dnešní konzultaci.

Manželé shodně reagují, že minule odcházeli s pocitem naděje, že se dá jejich situace vyřešit a že není ještě vše ztraceno. Reagují slovy ocenění za jejich upřímnost v minulém setkání a otevírám rozhovor další otázkou: „Co je tedy od minulého setkání jinak a na čem bychom měli pracovat?“

D: Uvědomila jsem si, že mám velkou obavu o naši budoucnost. Tato obava velmi ovlivňuje to, že chci odejít. Navíc to co udělal J. s naší dcerou, že ji odvedl... mám strach, že by se to mohlo kdykoliv opakovat. Chci odjet, on nás může s dcerou kdykoliv navštívit. Dokud nebudeme mít finanční jistotu, nechci tady dále zůstat, doma v Anglii je vše co já a dcera potřebujeme.

Manžel reaguje slovy:

J: Chci to manželce umožnit, pokud se tady necítí dobře. Ale také chci být s dcerou. Ona mi ji nechce dát. Pokud s ní může být ona, tak proč ne já? Mohu ji také mít třeba na měsíc, tady v ČR.

D: Dcera je příliš malá, nemůže stále cestovat z místa na místo.

J: Ale musí být spravedlnost, „fifty-fifty”.

D: To je velmi dětinský postoj. Já zde zůstat nechci, ty se zatím postaráš o obchod a o získání našich prostředků nazpět. Těmi pak můžeme financovat bydlení.

Reaguji slovy, že jsem slyšel dvě věci. Jednak diskuzi o odchodu z Čech a jednak vyjádření klientky o budoucím financování bydlení. Tuto variantu v minulém sezení nerozvinula. Ptám se tedy, zdali oba počítají se společnou budoucností.

J: Ano, já bych rád, ale my stále jen hovoříme o tom, co se může stát a na co nemáme prostředky. Manželka si situaci vyřešila po svém, ale já nevím, zdali budu mít možnost dceru i ji navštěvovat, a jak často... Stejně tak může být dcera u mě jako u ní.

D: Dítě v tomto věku, zvláště dívka, potřebuje být hlavně s matkou. V Anglii má veškerý komfort. Tady jsem daleko od své rodiny. Neříkám, že jsem nerada s tvou rodinou, ale nemám tady nikoho.

J: Ale jak se máme domluvit, pokud nerespektuješ pozici win-win (vítěz-vítěz)? Já ti umožňuji odjet a ty mně neumožňuješ nic.

Kolegyně reaguje:

KO: Máme tedy najít cestu, abyste měli oba pocit, že každý máte „to své“, nebo hledáme ještě něco jiného co potřebujete?

J: Je to o komunikaci. Vím, že vztah není jednoduchá věc, ale musí zde být respekt.

D: Respekt je ale něco jiného než nejistá budoucnost. Co si o tom myslíte vy? (obrací se na mne)

T: A co respekt k nejisté budoucnosti?

(oba mlčí)

T: Víte, když jsme o vás hovořili s kolegyní, napadlo mne, že ta „ohrožující budoucnost“ jakoby bránila možnosti a schopnosti se domluvit. Říkáte, že jste po minulém setkání pocítili naději. Zajímá mne zdroj té naděje...? Co ji živí? (systemická otázka na zdroj)

D: No, ten zdroj je v té minulosti, která fungovala.

T: V jakém smyslu?

D: Radovali jsme se, věřili jsme tomu. Měli jsme plány.

J: To je pravda. Ale tak nám poradte jak se domluvit. My už tu cestu nevidíme. Každý mluvíme o jiných věcech. Já se o rodinu postarám, jen to chce čas.

T: A můžete najít něco společného o co vám jde oběma? Je to důvěra, jistá budoucnost, láska...? Nevím, nabízím...

J: My asi neřešíme podstatu, ale ty následky, ne?

T: A jak můžeme řešit následky, když nevíme z čeho vzejdou?

D: Já řeším finanční jistotu pro rodinu a dítě, manžel řeší, že chce mít vše fifty-fifty.

Vstupuje kolegyně:

KO: Co tedy opravdu v této chvíli potřebujete? Jistou budoucnost nejspíš nezařídíme. Co potřebujete? (kolegyně se striktně drží systemického hledání „objednávky”)

D: Vědět kde máme začít...

J: (mlčí)

T: Z vašich slov mám pocit, že řešíme obavu o budoucnost, obavu o důvěru, touhu po zlepšení komunikace. To je mnoho cílů najednou. Který je pro vás ten hlavní? Pojďme menšími kroky. Pojďme za dílčími cíly. (pokouším se navázat na kolegyni, která rozvinula terapeutický přístup dle de Shazera – *Focus on solution therapy*)

D: Aby manžel pochopil, že nejsem tvrdohlavá, jen chráním sebe a dítě.

T: To potřebujete?

D: Ano.

J: Ale to já přece chápu. Jen v tom potřebuji mít take svůj prostor. Kde jsem v tom já?

D: Můžeš kdykoliv přijet a až budeme vědět co dál a budeme mít peníze, tak budeme bydlet ve svém. Ale manžel do Anglie nastálo nechce. (na manžela) Vždyť můžeš kdykoliv přijet!

J: Nevím jak často to půjde.

T: Přijde mi, že na jednu stranu se chcete domluvit a dáváte jeden druhému prostor a na druhou stranu máte potřebu každý sám sebe ochránit. Je něco z toho důležitější? Jde obě věci skloubit dohromady?

KO: Ano, nejde spolupracovat, respektovat a najít způsob, který bude vyhovovat oběma?

D: Asi řešíme moc věcí najednou.

T: Co by tedy mohl být ten první krok? První malý „krůček“, který vás posune směrem ke společnému cíli? Co se má stát? Jak poznáte, že se to daří? Podle čeho?

J: Že se vyřeší bydlení. Že najdeme společnou představu o tom, jak budeme žít a kde.

D: S tím souhlasím. Říkáte jeden malý „krůček“? První, menší cíl? Ne hned velkou budoucnost?

T: Ano. Zkusme najít první malý „krůček“, který bude váš společný. Nesoustředme se na velká rozhodnutí, která bude možná vyžadovat budoucnost. Pojdme do přítomnosti.

D: Mám J. ráda, jen se necítím v bezpečí. Potom co udělal s dcerou...

J: Víím, že to bylo špatné, ale už jsem nevěděl jak dál, D. stále jen mluvila o tom, jak se jí tady nelíbí a že odjede.

T. Tak jste jí v tom chtěl zabránit?

J: Ano.

T: Přijde mi, že o sebe nechcete přijít.

J: Já svou ženu miluji.

D: Já tě také miluji.

J: (je zaražený) No..to jsem nečekal, že řekneš....

T: (pokračuji přes de Shazerovské „zdroje“ k de Shazerově zázračné otázce a snažím se respektovat autorův nárok na způsob jejího položení klientům. Navrhuji tento postup kolegyni a ta souhlasí)

Víte, v souvislosti s vaším problémem mne napadá, že bychom mohli zkusit odpovědět na jednu otázku. My tuto otázku dáváme s kolegyní jen občas, jen některým klientům, je to velmi důležitá otázka. Prosím, soustřed'te se na ni. Představte si, že dnešní sezení skončí a vy půjdete domů. Doma se budete věnovat už jen příjemným věcem a jakmile se objeví únava, půjdete spát. Tentokrát usnete velmi klidně a nic vás ve vašem spánku nebude rušit. Ale uprostřed noci, zatímco vy klidně spíte, se stane zázrak. Tento zázrak spočívá v tom, že všechny problémy a starosti, které vás dnes přivedly sem k nám najednou zmizí. Jsou mávnutím kouzelného proutku vyřešeny a neexistují. Ale protože vy spíte, tak nevíte, že se tento zázrak stal. Ráno se probudíte a stále o ničem nevíte. Pojd'te mi oba povědět podle čeho poznáte, že se onen zázrak stal? Co bude jinak? Kde budete? Co bude kolem vás?

J: (po pauze) Budu se svou ženou ve vlastním domě. Budeme mít další dítě, žena bude pečovat o dům a zahradu, bude malovat dcerce pokoj a bude si dělat návrhy svých

prvních bytových dekorací. Já budu mít v místě domova práci, nebudu muset nikam odjíždět.

D: (dlouze mlčí, dívá se před sebe, potom se vyjádří)

To je velmi zajímavé. No, je to jen zázrak..ale...

KO: Zázraky se v životě někdy stávají ...

D: Ano...bude to jak říkal J. Budeme mít dvě děti..já budu klidná a nebudu řešit tolik věcí najednou. Budeme mít rozdělenou starost o rodinu, já se budu starat o děti, ve volném čase budu navrhovat a manžel bude vydělávat. Později začnu i já. Budeme mít finanční jistotu a jak řekl...budu dcerce malovat na strop malby a kresby...už to mám vymyšlené. A vím kde budeme...ve Švýcarsku..tam kde jsme vždycky chtěli být...

J: Ale tam přece můžeme...jen co budeme mít zpátky peníze, tak se tam můžeme přestěhovat...to se dá zařídit..vždyť tam máš tu přítelkyni, bývalou výtvarnici, co ti nabídla, že až se jednou rozhodneme, tak ti pomůže s prací, má firmu...a ten tvůj známý nám pro začátek přece nabídl bydlení...

(oba se usmívají)

T: To je to, co oba chcete? Co ještě bude jinak oproti dnešku?

D: No...shodneme se jako teď...vlastně jsem teď slyšela co můžu čekat a je to totožné s tím, co bych opravdu chtěla...slyšela jsem manželovy plány a motivy...

T: Pokud je to tak, jaký první „krůček“ by se pro realizaci vašeho společného snu dal udělat?

J: No...vyřešit bydlení tady...prodat dům, v němž bydlíme..mám v něm svůj podíl..už se prodává..jen nevíme jak celá situace vypadá...to by nám výrazně finančně pomohlo... a také si musím zařídit pobočku své práce ve Švýcarsku..což nebude problém...

D: To jsem nečekala...

KO: Takže Švýcarsko to řeší? To je ta společná jistota?

T: A pocítili jste důvěru a jistotu, že víte, jak to ten druhý zamýšlí?

D: Ano...

J: To je neuvěřitelné...

Sezení skončilo velmi překvapivým závěrem, pokusil jsem se závěrem ještě techniku zázračné otázky Steva de Shazera maximálně využít a ukotvit v klientech nejen pocit, ale i nový pohled na řešení dané věci. Po specifikaci dalších dvou „krůčků“, které povedou k naplnění, nebo k přiblížení se jejich snu sezení skončilo. Další bylo naplánováno za 2 týdny.

3. konzultace

D – klientka

J- klient

T-terapeut

KO – koterapeutka

Na třetí setkání přicházejí manželé ve velmi dobré náladě. Sedí blízko vedle sebe, usmívají se.

Zahajuji setkání otázkou na přítomnost.

T: Vidím na vašich tvářích úsměv. Nedá mi to nezeptat se jak se máte a co se od minulého setkání změnilo...?

J: Stal se zázrak.

KO: Ano? A jaký?

J: Prodal se dům naší rodiny a my můžeme peníze z jeho prodeje přidat k penězům, které jsou na cestě a dohromady je investovat do bydlení ve Švýcarsku. A navíc...no, řekni to ty...

D: Ozvala se mi má přítelkyně a učitelka z vysoké školy designu, kterou jsem studovala a přislíbila mi pomoc. Zatím budu pracovat jen pár hodin týdně a z domova, ale budu v kontaktu se svou profesí. A napsala jsem tomu známému a zatím budeme ve Švýcarsku bydlet v jeho nájemném domě za velmi příznivou cenu. Budeme tak jen sami...budeme mít své soukromí..které bych asi neměla ani v Anglii...tam by se zase J. necítil dobře..jako já tady..ne, že bych jeho rodinu neměla ráda, ale...

T: Ale své je své...

D: Ano, přesně tak...jsme na začátku...

J: Máme sice ještě spory o maličkosti, ale to jsou opravdu jen maličkosti..

T: Maličkosti, nebo praktické věci? Tedy myslím, věci praktického rázu...?

D: Ano, praktického rázu..jako kdy odjet, kde dát dceru pokřtít a tak...

Dále se odvinul rozhovor manželů mezi sebou o tom, zdali nechat dceru pokřtít či nikoliv...

T: Chcete o tom dnes mluvit? Je to pro vás důležité?

D: Cítíme se s vámi tak nějak lépe..umíme si tady u vás najednou povídat...přes týden na to není čas...a pak se neshodneme a je z toho špatný pocit a ten mi mít nechceme...tady se nějak na sebe víc soustředíme...

J: To je ale přirozené...starost o domácnost, o dceru, já jsem hodně pryč...

Manželé tedy chvíli polemizovali nad praktickými otázkami a posléze navázali...

J: Ten podnět od vás, že jdeme příliš rychle a soustředíme se jen na vzdálenou a velkou budoucnost byl pravdivý...je lepší jít krůček po krůčku...

D: A být v přítomnosti...

J: Ano..ale teď hledáme ten další..aby se nestalo, že opět sklouzneme k těm starým chybám..

D: Tímhle se ale zase něčeho obáváš...já si třeba uvědomila, že se musím soustředit jen na několik věcí...starat se o práci, rodinu, mít strach co bude a tak dále...to mi bralo právě tu jistotu a klid...

T: Máme tedy hledat onen další „krůček“? Nebo je něco jiného na čem máme dnes pokračovat? Co byste potřebovali?

J: Moc jste nám pomohli...

D: Teď asi hledáme už jen sílu a víru v to, že se vše povede...

V rámci „na řešení orientovaného přístupu“ jsem se rozhodl změřit současnou situaci na ose a ukotvit klientům současný prospěšný stav.

T: V tom případě bych rád, abychom se podívali na to, jak to tedy vypadá a jak to bude dál...na ty „krůčky“. Tady je osa od jedné do deseti. Jedna znamená začátek, tedy stav, kdy věci nešly tak jak jste si přály. Desítka je cíl, ideál kam se chcete dostat, který chcete dosáhnout. Kde jste teď? Na jakém čísle..asi..?

J: Já jsem někde na osmičce. Ano, na osmičce....

D: Já tak sedm a půl..podobně jako J.

T: (v návaznosti na systemickou metodologii práce s osou - „vytěžení zdrojů“ pokračuji:) A jak je možné, že už nejste na šestce? Co vám k tomu pomohlo? Co se takového stalo?

J: No...to, že jsme tu minulost přestali řešit...

D: A také to, že víme co je desítka.

T: Co by mohlo způsobit, že byste se posunuli zpátky, místo dopředu k desítce? Mohlo by se to vůbec stát?

J: Nevím...to by musela být leda nějaká tragedie a na to nechci ani myslet...

D: Já myslím...já myslím, že to už nejde...to byla ta cesta k té desítce...

T: A naopak...co se ještě má stát..jaké „krůčky“, abyste byli blíž té desítce...?

J: Vždyť já už tam skoro jsem...

D: Ano, ale já myslím, že třeba aby bylo na cestě druhé dítě...s manželem jsme o tom mluvili a v tom zázraku jsem oba viděli druhé dítě...

T: Ještě tam je něco jiného?

D: To už jsou jen praktické věci jak jsme říkali..to zásadní je vyjasněné...

J: Ano...pak nás přijedete navštívit...(směje se)

KO: Zdá se mi, že je situace úplně jiná, než s jakou jste k nám přišli...

D a J: (současně) Úplně...soud je zrušený...

D: My jsme tady najednou našli opět společnou řeč...

KO: Máme tedy ještě něco, na čem máme pracovat? ... Co od nás potřebujete?

J: Pomazání na cestu...(směje se)

D: Ano...nemáte další radu ohledně dalšího „krůčku“? Kdybychom se na té cestě náhodou ztratili...?

Rozhodl jsem se vrátit k tomu, co jsem slyšel o jejich společném čase a jeho sdílení.

T: Myslím si, že byste to mohli zkusit jen ve dvou...někam si vyjít, nebo si udělat večer, kdy si budete povídat „o zázraku“, nebo o dalších „krůčcích“..a ty budou jen vaše...

J: Ano, abychom to uměli i bez vás...a nejen tady...ne?

D: To je zajímavý úkol...nevěděla jsem, že terapeuti se tak zapíší do života...(zvedá se)
Moc děkujeme...

J: Děkujeme...na shledanou.